

Look and feel

Aanvankelijk wilde ik het deze keer hebben over de Sony PXW-FS7 vs Sony PDW700 camera's, omdat ik ze binnen mijn bedrijf heb en er derhalve mee werk. Al die jaren dat ik cameraman ben, film ik als broadcaster. Op cinemagebied heb ik nog iets te weinig ervaring. Het zijn twee verschillende camera's met afzonderlijke eigenschappen die je (naar mijn beleving) moet inzetten in een situatie die daarom vraagt. Uiteraard begint dat bij de vraag om HD of 4K, maar het definitieve antwoord ligt bij de 'look and feel' die een productie vereist. Binnen ons bedrijf bekijken we per opdracht, samen met de klant, welke camera we gaan inzetten.

Maar dan mijn punt; de PXW-FS7 kan heel mooi werken met een kleine scherptediepte. Dan leg je de nadruk, of beter gezegd de focus, op iets waarvoor je extra aandacht vraagt. Althans, zo zie ik het.

Waar ik me elke keer over verbaas is dat heel veel producties bijna alleen maar worden opgenomen met een open diafragma, waardoor die kleine scherptediepte ontstaat. In mijn ogen zie je eigenlijk niets meer van 'het decor'. Er wordt niet meer gekeken naar de informatie die in beeld kan komen, niet meer naar de omgeving en niet meer naar de sfeer die er omheen hangt. Want, zo denkt men waarschijnlijk; "Dat is mooi..."

Nou ben ik van mening dat die look and feel over het algemeen te pas en te onpas wordt gebruikt. Vaak zie je dan alleen maar close ups, achtergrond onscherp en niets van de omgeving. Hoe mooi is het niet dat je een interview draait waarin je de omgeving ziet waarin iemand leeft? Hoe hij of zij zich daar thuis voelt, werkt, sport of ontspant? Nee...heel veel cameramensen draaien die informatie helemaal weg door het open diafragma. Ik snap dat als

je al jaren een grote scherptediepte gewend bent en nu ineens anders kan draaien dat het een mooi effect geeft. Maar gebruik het dan wanneer het nodig is en niet 'omdat het kan'.

Onlangs zag ik een documentaire van de BBC over doorrijden na een aanrijding en hoe mensen daardoor levenslang invalide zijn geworden. Dan zie je een shot van een kleine kamer, in een prachtig ruim shot. De armoede en trieste sfeer in de kamer zijn duidelijk zichtbaar, tegen het raam staat een bed, op dat bed zit een vrouw die vertelt hoe zij slachtoffer is geworden van zo'n misdaad. De cameraman daarentegen doet weinig, bijna continu

"Waar ik me elke keer over verbaas is dat heel veel producties bijna alleen maar worden opgenomen met een open diafragma, waardoor die kleine scherptediepte ontstaat. In mijn ogen zie je eigenlijk niets meer van 'het decor'."

laat hij het shot zoals het is. Of ze nou huult, een sigaretje rolt of even niets zegt; hij maakt geen zoompjes, nagenoeg geen ingesloten shots, maar juist totaaljes. In dat shot zie je perfect haar lichaamstaal en leef je met haar mee. Het mooie hieraan is dat je de beleving hebt alsof je erbij zit, alsof je deel uitmaakt van haar verdriet en omstandigheden. Die informatie zou wegblijven als je close zou gaan met ook nog eens een open diafragma.

In een documentaire over het Zeeuwse Vrouwenpolder en de winnaars van de Postcodeloterij werd bijna exact hetzelfde gedaan, ook van die beelden heb ik genoten. Wat hebben we toch een mooi vak als we er goed mee omgaan!

John Huijbregts

cameraman – editor - regisseur
john@camerateam.nl